

[מorgush]: הגב רחל הבר תחוי אשת הרוב אברהם ישבו הבר צעיף בפרק יומן מחייו ארובי המעש]

וכל בני ישראל יכבו את הריפויה...

מטלטלים אותו, אבל באוטו הרוגע החשי את ידי
הרוחמה של בורא עולם מושתת לעברי ומכבבה
את הדאגה ואת הכאב.

יוםים לאחר הריפוי הקיבלי את השיר הבא
מאומה של נערה חוללה, השיר נכתב גם בזיקה
לפרשנה שנקראה בשבע שubar, בענין מעמד
הסנה.

סנה בזעיר באהש

סנה בזעיר באהש
מפעיל חיים בצחצ' בלהבות, אך
לא יאלך -
אדרחות קדש הו.
קום תקום פחתת גדים
עוד ישבו כקלות לחוליל
בתשוקת לב בוערת.
מתוך אוד גשן עילו
יקרמו נקומים רקמות חיים,
וקיתה ציצת נבל
לצבי הפארתו.

נשים נדולים בדור

אם יורשה לי, אני מבקשת לנצל במה
חשובה זו כדי להודות לצוות המיווד
והמאחד של 'מחנת חיים', שמנשיך
לעשה ולפעול גם בהיעדר התנאים הנוחים
והרגילים.

כאן גם המקום לספר עד כמה תורמי הכליה
המושתלים ונעם בית ישראל, אשר שמעו
על הריפוי שלחו חיוקים ומסרים נותני
כח והביעו עוזה והתגיסו לסייע בכל
תחום.

קיבלו נאות פניו של אנשים טובים לב
שלימשו את מידת נשאה בעל עם חברו, וכל
פניה ופניה שקיבלו, שיכחה אותן נוגע
נתינה הלב שבה.
מים רבים לא יכולו לכבות את האש הזורמת
של אהבת ישראל.

הראשונה וריה אום חורי של שרופה היכה
באפניו. הקמונה הייתה אפסות עשן. חושך
עלטה שרווד במשרד. נאלצנו להайд בעורות
פנס כדי לראות משדו מעי החorbitות. אף, פיה
וחמרות עשן, זה מוה שנותר מהמשרד הנעים
והביתית של 'מחנת חיים'.

המשרד שלנו איינו סתם משרד, זה מוקם
שהוא בית. מקום שבו עוסקים בהצלת חיים
כפושטה. כל פינה במסדר מספר סיפור של
חסד, של לתינה ושל עברות הדידית. לדאות
אותו כך זה היה שבר, לא פחות.
בעבר, כשהקמננו את מונת חיים, המשרד
הייה בביטנו. לאחר מכן, משענרטו למקום
חיצוני הקפdeo שיעוף לב תוך הקירות. כי
במקומות הוא נרקמים להם שירוכים בין חורם
לבין נתרם והצווות המסורה ונדרש של 'מחנת
חיים' איינו מסוים עובdot בין בין המשרד.
כולן 'ליקחות הביתה' את החולים. נושאות
אותם על לוח ליבן ועשויות מלאכתן חדש.
מתוך מחווה שליחות אינסופטי. כמשמעות כזה
עליה באש, זו לא פרידה מקריות.

זה אב של פרידה מבית.
נכשת פנימה, אייסה פילsty דרכי בין
שלוליות המים שנשפכו על ידי הכאבם. לבין
גושי האפר והפחם שמילו כל פניה.

סקרתי את הקירות.
והנה, בתוך החושך הסמיך, אני רואה אותה...
את התמונה.
מוחנסת על הקיר, יפה ומaira.

אווד מוצלת מואש.
אשר איינו מצליח להבין איך היא שורדה, גם
הכבדים אינם מצליחים להבין זאת. היא תליה
משם בסמווק למוקד הלהבות. כיצד יתכן שלא
ニווקה?

התקרבתי לחמונה והצלחתי לקרוא את
המספר שהעביר לי בעלי וצ'יל מותח החורבן.
'יכולתי ממש לשמעו' אותו אומר ל': "המשרד
לא שרד אבל העשייה לא תיפסק, אל
תיכחלי, בעורות ד' מותח האש יצמח חיש.
החוושר סיבת האוריה".
אני מיסתית ודברים כאלה בדור כל אין

יום שלישי י"ז בטבת תשפ"ג

ישכתי ברכב עם ארבע נשים מוחזקות של
'מחנת חיים'. הדינו במרכזי הארץ בדרכנוchorah
לירושלים כשלפעע צלצל הטלפון. שום דבר
לא הcinן אוthongo לבשורה. "באו מהר המשרדים
עלים בללהות!"

מן השפורת בקעו קלות סיורים של
רכבי הצללה כל הנראת, היה נשמע
שהאנדרטומוסיה בשיאה.

מה???' שירפה? איפה? מתי? איך? המידע
עדין לוט בערפל, לא יודעים מה וגר כמה
אבל המשרד שלנו עלה בללהות, אלה הפרטים
הראשוניים. ברוך ד', בני ניסים, אין גנגים
בנפש אבל כל החכמה וכל הרירות, התשתיות,
המוחבים וודע, נשrepo כליל, אני בהם.
רק החושבת על התמונה, התמונה המיוודת,
הנדירה.

התמונה של בעלי וצ'יל.
המונה מדוחימה שקיביתי שנה לאחר
פטרתו, מכנה מותומי הכליה לרוגל ציונה
של התמונה האלה. היא עשויה מפסיפס של
אלף תרומי כליה אשר מרכיבים יחד את דוקני
של בעל. כל מי שנכנס למשדר מתמננט אליה
ואינו מצליח להנתנק, היא מוחבנת נמוש.
העינים המגולמות את שיא החמללה וההרין,
החיקון הטוב והאור הבוקע ממנה של האיש
והמושמעות.

התמונה הזאת, מה ירא עליה?
דמיינתי אותה שרופה, אכולה, גש של
אפר, ומשום מה. בלי קשור לנוק, עובדה זו
העציבה אותו נואר. הנסעה גדומה ארכיה
מוחמיה. ישבטו כלנו דרכיהם. המומים, ממהרים
להגיע כבה, לזרות מה קורה. סוף סוף
התקרבתי למגונה של המשרדים, עליו לקומה

